

Groepsexpo

Onzichtbaar

Anoniem:

Wie ben ik als kunstenaar ?

Ik kan het best getypeerd worden als Mooimaker en Creatieve Maker op verschillende vlakken.

Telkens weer heb ik er oog voor om kleuren, vormen, materialen, ... op een voor mij esthetische manier samen te brengen.

Dit uit zich onder andere in het inrichten en sfeer creëren in mijn huisje, in een leuke outfit samenstellen, in het maken en lay-outen van een foto, ... en al helemaal in mijn tentoongestelde werkjes!

Welk werk maak ik als kunstenaar ?

Ik houd ik niet vast aan 1 bepaalde stijl, al lijkt het experimenteren met kleur wel een constante.

Mijn tentoongestelde werkjes tonen een evolutie van controle -en perfectionisme, naar een noodgedwongen leren loslaten van beide.

In 2019 kon mijn "acrylic pouring" schilderijtjes er niet gewoon laten zijn. Dat het er allemaal mocht zijn, zoals het zich op die moment aandiende, had ik toen nog niet door. Toen de verf niet vloeide zoals ik wou, kwam mijn perfectionistisch kantje naar boven en, geïnspireerd door de oncontroleerbare achtergrond, slaagde ik erin met één of andere finishing touch werkjes te maken die "af en mooi" waren voor mij. Het resultaat gaf en geeft mij nu nog voldoening, maar tijdens het proces verloor ik energie in het streven naar perfectie, achteraf bekeken.

In 2022 maakte ik "stift op verf kadertjes" waarbij ik mezelf toeliet al eens buiten de lijntjes te mogen kleuren en al wat meer genoot van het proces. Maar ook erbinnen nog. Een zoeken naar evenwicht tussen controle en niet-controle.

In 2023, toen mijn lichaam meer en meer zetel-gebonden (liggend) werd, werd ik gedwongen een nieuwe manier te zoeken om mijn creativiteit te kunnen uiten. Ik ontdekte "mandala haken" en dacht het gevonden te hebben toen ik het ene na het andere mooie exemplaar volgens patroon creëerde. Maar toen ook mijn geheugen en concentratie het meer en meer lieten afweten, ik geen steken meer kon tellen, ik geen patronen meer kon analyseren, ik continu fouten maakte, ... kon ik plots niets anders meer dan LOSLATEN. Het was dit of niet meer haken.

Ik koos voor 'dit', gewoon haken, "intuïtief haken" van wat op het moment zelf wil gecreëerd worden en het proces er helemaal laten zijn. Toelaten dat het hier en nu dit is... mijn uitgeputte ik, mijn ligzetel, mijn haakwerk. En dankbaar zijn dat ik dit wel nog kan. Dit resulteerde in 2 werkjes met als titel "loslaten". Ze zijn intuïtief tot stand gekomen, en mogen zich intuïtief verder vormen, waar ze ook hangen.

Niet toevallig dat deze stap van loslaten, in mijn creatief proces er nu komt. Meer dan ooit word ik momenteel in mijn leven uitgedaagd om controle en perfectionisme los te laten.

Danaë Baert

Ladykiller is een performance met enkel het lichaam en slechts één rekwisiet. De film start met het koesteren van de naald wat overgaat in een spel van hide and seek, de naald die wel of niet zichtbaar is, en het gevecht tegen de zwaartekracht.

De naald port de leegte aan, de donkerste verborgen hoekjes van het lichaam. Het poogt iets te grijpen, een herinnering van wat was, om het dan te doden. Iets wat je altijd bij je had, maar je niet meer dient. Kill your Darlings

Het reflecterende licht op de naald is het enige licht dat zichtbaar maakt wat voor jou tot dan verborgen was. Something that has been hiding in plain sight. Om onszelf recht te houden moet de energie omhoog. Door de radicale act van de naald blijft de wijsheid van het lichaam over. Wat belemmert en onnatuurlijk is, is niet meer nodig en wordt losgelaten.

Danaë Baert brengt beeldende performances en vertellingen. Ze neemt de toeschouwer mee in een atmosfeer vol poëtische beelden die een andere kijk biedt op ons bestaan. Zodat we ons beter kunnen verbinden met onszelf en met de ander.

Thessa Besard

Als kind al was ik gefascineerd door vormen en kleuren. Ik was een beetje het buitenbeentje thuis en werd niet echt begrepen in de schoonheid die ik zag in al mijn vondsten. Om te vermijden dat deze voor mij waardevolle spullen achter mijn rug in de vuilbak terecht kwamen, had ik er verstopplekjes voor. Mijn zakken zaten steeds vol. Ik had wel een letterbakhuisje waarin ik enkele vondsten mocht etaleren. Tegenover de buitenwereld, die er naar mijn mening doorsnee, saai, bruin en braaf uitzag, creëerde ik er eentje die kleurrijk was, met plasticine, met lego of met mijn bril beplakt met doorschijnende Macintosh-snoeppapierjes. Ik zag een schoonheid die anderen niet zagen en conformeerde niet aan de wens om eens gewoon als de rest te doen.

Toch sloop de gedachte binnen dat mijn wereld er niet mocht zijn. Door mijn deelname aan het project van de creatievelingen in het Blinkhuis groeit de idee dat die er wel mag zijn, dat die niet meer verstopt hoeft te zijn, dat mijn creatief werk bestaansrecht heeft. Elke creatieve uitingsvorm vertelt wat waardevol is voor iemand en drukt passie uit.

Iets afgedankt is voor mij zelden of nooit afgedankt.

Ik red al die spullen van afwijzing.

Ik herstel, geef een nieuwe functie, ik laat iets schoon zijn. In alles zit schoonheid en met alles kan je iets doen. 't Mag er allemaal zijn.

Ik hou ook van taal. Taal is voor mij niet éénduidig; je kan ermee spelen. Soms zijn woorden niet genoeg of soms zijn ze ontoereikend; dan vertaalt zich wat vanbinnen zit in vorm en kleur.

Ik heb zelden op voorhand een plan. Door wat er op mijn weg komt (en wat ik verzamel) komt er iets, en soms ook niks. Als ik creëer is dat een teken dat er iets in beweging komt in mijn zijn. Mijn gedachten en gevoelens krijgen dan vorm en vinden daarin een uitweg.

Ik werk vaak met epoxy. Maar ik ben ook een tijd bezig geweest met meubelstoffering waarbij ik onder andere deuren stoffeerde. Ik vind deuren hard. Ze stofferen maakt ze zacht en aaibaar. Ik hou niet van deuren. Daar heerste thuis ook controle over; ik kreeg geen huissleutel en de deur van mijn kamer moest open blijven. In mijn huis zijn er enkel de hoogstnoodzakelijke deuren. Ze komen wel voor in mijn werk: niet open of dicht, dat is te definitief, wel op een kier. dan zijn er mogelijkheden.

Dan ervaar ik vrijheid en kan ik zijn.

Kim Brusten

Ik begon kunstonderwijs in het middelbaar te Overpelt. Hier kreeg ik voornamelijk de algemene kennis van beeldende en architecturale vormgeving mee. Na het middelbaar studeerde ik grafische en reclamevormgeving in de Academie te Gent. Ik ontdekte dat vooral de oude grafische technieken me aantrokken en besloot om nog 1 jaar vrije grafiek in het deeltijds kunstonderwijs bij te studeren.

Ik genoot van het experimenteren met etsen en droge naald. Na mijn studies werkte ik 15 jaar als vormgever in een drukkerij. Ik werkte mee in het atelier en was verantwoordelijk over snijmachines, printers en plotters. Ik leerde veel, maar de hoge werkdruk en stress zorgde ervoor dat ik in een burn-out kwam.

Via het illustreren van dieren druk ik mijn gevoel uit: als ik kwaadheid voel ga ik tijgers tekenen, als ik me rustig voel eerder vissen en vogels. Ik maak hierbij graag gebruik van potlood om snel de eerste bewegingen op papier zetten. Vanaf het moment dat de anatomie en de beweging in mijn tekening klopt, hou ik ervan om in detail verder te gaan om zo de dieren beter te leren aanvoelen. Door tekenen kom ik in een rust.

Ik zocht naar een techniek om de natuur meer bij mijn werk te betrekken. Dit leidde me naar Marbling (een oude techniek voornamelijk te zien in boekdrukkunst). De oudste vorm (12de eeuw) van marbling is van Japanse afkomst, genaamd Suminagashi (sumi=ink/ nagashi=floating). Later (16de eeuw) ontwikkelde zich in Turkije Ebru (Ebri=wolk). Marbling is een druktechniek waarbij inkt op een bad met vloeistof wordt gedruppeld, hierbij ontstaan er patronen en vloeiende beweeglijke lijnen. Suminagashi vraagt weinig voorbereiding en is moeilijk controleerbaar, terwijl Ebru het omgekeerde biedt. Met deze technieken of een combinatie ervan en het gebruik van selectief papier, inkt en additieven kom ik tot natuurlijke patronen. Het fascineerde mij net zoals bij vrije grafiek door zijn technische kant én door zijn verrassende kant. Eenmaal wanneer de voorbereiding is getroffen kan ik me volledig uitleven. Een druk kan nooit dezelfde zijn. Dat maakt elke druk puur en uniek.

In deze expo wil ik het verband tonen tussen mijn illustratief werk en de marbling techniek die ik sinds 3 jaar als autodidact beoefen. In mijn illustraties zoek ik naar een boeiende beweging en houding. Met marbling voeg ik kleur toe aan mijn illustraties en onderzoek ik hoe het effect van deze techniek de emotie in mijn illustraties kan versterken. Inspiratie haal ik uit fauna en flora, Oosterse tattoo-art (die vol beweging zit), Japanse houtsnedes, mythen en fantasie-verhalen.

**In mijn kunst zoek ik
door middel van techniek
naar een balans
tussen emotie, beweging en houding.**

Fanse Claeys

Mijn beschrijving als artiest

Ik gebruikte de naam Fanse voor het eerst in het Blinkhuis. Deze naam is gerelateerd aan leven vanuit mijn kern. Ik creëer vanuit Fanse. Met Fanse geef ik mezelf de ruimte om uit te drukken wat er in mij leeft.

Ik maak kunst voor mezelf.

Verbeelden is voor mij een meer natuurlijke taal dan mezelf uitdrukken in woorden.

Het is een manier om met emoties om te gaan en pijn te verwerken, om bepaalde thema's te onderzoeken, en om te spelen en nieuwe wegen te exploreren.

Ik vind hiervoor mijn gading in het werken op en met karton: karton representeert voor mij het speelveld dat het leven is. Op het kruispunt tussen stevig en fragiel, licht en donker, draagt het de sporen van een eerder leven en is nooit af, maar klaar om verder te verworden.

De inhoud gaat over voor mij existentiële thema's, en meer en meer ook over spelen en experiment.

Mijn werken ogen soms 'onaf'. Dit refereert naar de zoekende mens. Het leven is een kladderpartij, en dat geef ik bestaansrecht.

Ik kan groeien als ik mezelf kan zijn.

Het project voor Onzichtbare creatieve geesten heeft het voor mij mogelijk gemaakt om mijn kunstenaarschap te omarmen en uit te dragen. Deze expo is het resultaat van dit traject.

Ik toon 6 sleutelwerken uit 2022-2023, opgebouwd als een miniparcours binnen de gehele tentoonstelling. Elk beeld dat ik maak vormt een schakel in mijn ontwikkeling. Zo heb ik mijn werken ook een plaats gegeven doorheen het huis: je stapt figuurlijk mee in de voetsporen van mijn groeiproces.

Voor mij is dit een eerste stap waarin ik – in beeld én in woorden – met heel persoonlijk werk naar buiten kom. Ik ben er (stilaan) klaar voor om mezelf het kunstenaarschap te gunnen.

Ik ben Fanse en ik ben kunstenaar.

Wil je mijn werken blijven volgen? Je vindt me op Instagram: fanse___ (of zoeken op 'Fanse Claeys')

Veronika Cocquyt

Mijn talent voor vormgeven uit zich enkel als ik het ook een plek geef in mijn agenda. Sinds mijn jongvolwassenheid zijn er korte periodes waarop ik deeltijds kunstonderwijs volg. Ik begon in de beeldhouwklas. Een tiental jaar later ontdekte ik mixed media. Ik werd toen zwanger van mijn eerste kind en focuste vervolgens op mijn moederschap. Na een zevental jaar, toen ik weer zwanger werd, had ik mij aan grafische vormgeving gewaagd. Ik besloot dat ik vooral plezier heb van het rechtsreeks bewerken van materiaal. Zeven jaar later ...startte ik met schilderklas waarvan nu het tweede jaar op zijn einde loopt. Ik had mij een jaar voor aanvang voorgenomen om elke dag een klein schilderijtje te maken. Ik begon met het naschilderen van stappenplannetjes en op heel klein formaat om mij ervan te verzekeren dat ik het werkelijk ook zou uitvoeren. Ik begon eigen werk te maken wat resulteerde in de wens om de kwaliteit van mijn emotielandschapjes te verbeteren. Daarom besloot ik om terug naar de academie te gaan.

De rode draad in mijn beeldend werk is waar mijn geest zoal ronddoelt, zich over verwondert en soms in vastbijt. Wat ontstaat weerspiegelt telkens weer een thema waar ik mee bezig ben. Het beeldend werken is voor mij een taal die mijn thema's verheldert. Wat ik deel voelt heel kwetsbaar. De hunker om mijn beeldende taal een volwaardige plek in mijn leven te geven, geeft mij de moed om met kleine stapjes ermee naar buiten de komen. Ik gun mezelf de ruimte om te delen wat mij bezielt en om te mogen ontdekken wat mijn werk betekent voor anderen.

Iris Decabooter

Mijn mama hield van klassieke muziek. Als peuter zat ik op de achterbank van de auto daarop te dirigeren. En ik zag mijn mama ook vaak naaien. Dat gaf mij de kans om ook kleertjes te maken voor mijn eigen pop. Ik had het geluk dat mijn ouders van jongs af mijn creativiteit en muzikaliteit opmerkten.

Van sinds mijn kleutertijd volg ik lessen in muziek, op de muziekschool of in de vorm van privélessen. Ik startte met viool. En leerde later ook piano en notenleer. Er zijn periodes waarbij ik mij op het één of het ander instrument focus. Ik maak hierbij opleidingskeuzes waarbij ik mijn eigen tempo kan volgen en met leerkrachten waarmee het klikt.

Als kleuter volgde ik ook 1 jaar dans. Ik ervaar nog steeds het plezier in dansen gekoppeld aan mijn liefde voor Japanse popmuziek.

In mijn schoolloopbaan kon ik in mijn 2e jaar middelbaar kiezen voor de richting creatie en mode. Ik leerde kledingstukken bewerken en maken. Als jongvolwassene volgde ik hierop aansluitend een dagopleiding modeontwerpster en een avondopleiding herenkleermaker. Mijn kennis uit deze opleidingen pas ik toe in Cosplay. In Cosplay speel je je favoriete tv personage zoals bvb Harry Potter na. Je imiteert het karakter maar ook de kleren. Ik hou van Koreaanse en Japanse popidolen en maakte hun kleren na en danste daarmee op hun nummers.

Momenteel is mijn 'sparkle' voor mode over. Ik betreur dat mij creativiteit wat in de kiem gesmoord werd op school. Ik laat het even los tot ik er weer ruimte voor voel om de draad op te pikken. En sinds de corona is mijn deelname aan Cosplaywedstrijden ook gestopt. Ik spits mij nu weer toe op het dagelijks oefenen van piano en viool. Een fietsongeval belemmert mij daarin nu in mijn vooruitgang. Ik oefen ook in het zelf muziekcomposities schrijven. Ik maak nu werk van een klein ensemble voor viool en piano.

Ik hou nog steeds van klassieke muziek, met een voorkeur voor de romantische periode, omdat ik er emotie kan in herkennen en in kan leggen. Ik geniet van connectie voelen in muziek. Ik selecteer stukken waarbij ik dit ervaar en die haalbaar zijn om te spelen met mijn kleine handen.

Nancy De Laet

Tevoorschijn komen

Hanne mijn coach vraagt of ik niet mee wil doen aan tentoonstelling met een groep in Blink Out, een uitdaging. Ik wil mezelf meer zichtbaar maken, dit zou wel een goede stap kunnen zijn om uit mijn comfortzone te komen.

Maar ondertussen komt er een ander verlangen langs, ik wil eens een langere periode op reis alleen.

Ik voel me zo gedreven dat ik er ook zotte dingen moet voor doen om het geregeld te krijgen: ik bouw mij een bed in mijn lichte vracht, zoek zoveel mogelijk recup materiaal, koop wat kringwinkel servies en heb een gezellig baksken. Het avontuur kan beginnen.

Mijn vriendin woont in de Vogezen daar zou ik starten. De eerste nacht ging ik kamperen bij de boer op den hof twee uur van huis. "Zet je maar daarbeneden tegen den bosrand". Helemaal alleen op die plek? Uch ik blijf toch liever op jullie hof staan.

De tweede dag reis ik door naar de Vogezen, een streek die ik al een beetje ken, op den hof van Rosa.

Bij het verkennen en wandelen in de buurt kom ik per toeval twee keer uit bij de Natuurlijke Tijd.

Daar ben ik nieuwsgierig naar, de plek trekt me. Ik bel om te horen of ik bij hen terecht kan. Het is een educatief centrum. "Kom maar af", zegt de eigenares. Gelukkig kreeg ik een duwtje om te bellen.

Iets dat ik lastig vind, is mezelf zichtbaar maken en niet terug achter de kast verdwijnen als ik het spannend vind. Het lijkt veilig maar leuk is het daar niet. Het is daar soms heel eenzaam en dingen en kansen gaan aan je neus voorbij.

Ik ben daar bijna gans de zomer geweest. De eerste dagen was ik alleen en dan hadden ze een deelfestival. Het was voor mij een fantastische zomer! Zoveel geleerd en ook niks gedaan.

Ik hou van eenvoud, simpel en puur, maar ook van schoonheid. Daar ontdekte ik door de leemgrond hoe fijn ik vond om te boetseren. Het werkte heel meditatief.

Na de zomer terug naar mijn klinktraject. Ik was niet meer mee met de groep en maakte mezelf klein. Kan ik wel iets bijdragen? wat ik maak is toch geen kunst? Ik ga naar twee bijeenkomsten en neem toch ook eens wat mee om te laten zien. Hoe spannend is dat. Dan worden het donderdagen en dat komt niet zo goed uit met mijn agenda. Het zal dan wel niet de bedoeling zijn dat ik deelneem.

Ik trap weer in mijn eigen valkuil, comfortzone. Ik ben er maar ook niet echt.

En dan ineens hoor ik dat ik op de affiche sta. Oké dan moet ik wel meedoen. Ik beslis om nieuwe dingen te maken. Ik ga beeldjes maken in klei: drie dagen na elkaar ben ik er mee bezig. Ik heb even geen eten nodig en vergeet alle tijd. De beeldjes overleven niet allemaal zo goed het bakproces. Ik voel en denk en beslis: ik neem ze zo mee, het hoort bij het proces. Een is echt totaal loss, ooit heb ik mezelf ook zo gevoeld. Ik heb mezelf van de vloer geraapt en ben doorgeschoten in mijn overleving met burn-out tot gevolg. Nu gaat het beter met me, veel geleerd. Nu ben ik klaar. De kers op de taart is voor mij de tentoonstelling. Best spannend want niemand heeft mijn werk al gezien. Ik kom van achter mijn kast.....

Merci aan de groep door jullie durf en kracht, ideeën en prachtige werken en kwetsbaarheid, deed ik een inhaalbeweging.

Ik had twee fantastische coachen Hanne en Els tijdens mijn klinktraject, dank An en Nathalie en zovele vrijwilligers die ons steeds verwelkomen in BlinkOut. Nele, Bart en Tania en de creatieve creators.

Tania De Mulder – poet also known as Ainat.

Woorddolen met Ainat

In mijn aderen stroomt inkt. Bij elke hartslag vormen zich letters, woorden, verzen, strofen en gedichten. Waar mijn hart van vol is stroomt mijn pen van over. De inkt spat open op papier, baant zich een eigenwijze weg door letterbrij en raakt, hopelijk, een ander hart.

Ik heb het nooit anders geweten. Getuige daarvan de schoendoos op het rek in mijn kamer. Ze zit vol papiertjes. Van kinderlijke karamellenverzen uit mijn ver verleden, tot nachtelijk neergepende studentendromen, van ideeën voor verhalen tot de start van gedichten die recent strandcabines, autostradepylonen of cafémuren bekleed hebben tot schrijfsels die hun weg in een tentoonstelling vonden, ze zijn er allemaal te vinden.

Ooit leende ik mijn pen aan een eindwerk voor een opleiding, ooit leende ik mijn pen aan een krant. Maar altijd bleef ze in wezen mij toebehoren. Net als de maan is ze meestal een nachtelijke metgezel die mij soms wakker houdt. Ergens is ze een minnaar die schoonheid brengt en soms ook troost biedt. Dan weer is ze uitbundig en eigenwijs, opzweepend. Maar altijd is ze echt, oprecht en komt van diep. Mijn pen, mijn inkt stroomt door haar en deelt soms wat mijn verstand liever verstopt zou houden....

Neem een kijkje in een klein stukje van de inktige overloop van mijn hart. Niet voldaan? Geen nood: meer pennengekras op: <https://woorddolenmetainat.webnode.be>

DOAZ

Als een regisseur van het ongrijpbare bouw ik installaties rond de registratie van mijn performances. Ik benader mijn werk als een film of theaterstuk. Mijn installaties zijn filosofische constructies die gaan over de thema's van het leven. Ik heb een grote behoefte om mijn gedachten een materiële en belichaamde vorm te geven omdat het niet volstaat ze enkel uit te spreken. Daarom staat het zintuigelijke centraal in mijn installaties en performances: existentiële vragen die je kan horen, zien, aanraken, voelen en ruiken. Zodoende word je als kijker een medeplichtige. Ik creëer een sfeer die overeenkomt met de beleving van thema's als liefde en eenzaamheid. Sinds 2014 doe ik onderzoek naar wat sfeer is, wat sfeer bepaalt en of je sfeer kan verplaatsen.

Dansende wind (2018)

Ik draag deze installatie op aan alle vrouwen in mijn leven die dansen tegen een sterke tegenwind.

Dansende wind is een interpretatie van een fragment uit een performance. Deze installatie schept een context, een decor, een structuur en een kader waar de essentie van de beleving van de performance belichaamd wordt. Gedragen door een soundscape die bestaat uit opnames van wind, piano en zang.

Dansende wind is de vertaling van vechtlust die vecht in een wervelwind van weerstand en de beleving van chaos. Vaak gaat dit gepaard met sterke gevoelens van verlatenheid, wanhoop en eenzaamheid. Toch huist er een levenskracht die vecht voor een beter leven

Sofie Dupont

Het verhaal achter het verhaal

Aanvankelijk nam ik deel aan het project van de onzichtbare creatieve geesten als toeschouwer. Mijn bijdrage zou een ondersteunende rol zijn. Een creatieve bijdrage zag ik mezelf zeker niet leveren.

De maandelijkse onderdompeling in de processen van de anderen en de blootstelling aan de grote diversiteit dat valt onder de noemer “kunst”, of beter, “creatie”, verruimden mijn blik. Het zorgde voor een kruisbestuiving en een veilige ruimte om te ontdekken en (h)erkennen op welke manier mijn eigen creativiteit tot uiting komt. Ik was namelijk zelf al de hele tijd aan het creëren, alleen bleek dit proces onzichtbaar enkel voor mezelf.

Onzichtbaar voor mij, creëerde ik al in/onder mijn project “Vogelperspectief op Gezondheid”.

Op vraag van anderen ontstond het idee om een educatief platform op te richten om mijn kennis te delen over het herstellen van stress- en vermoeidheidsgerelateerde gezondheidsklachten. Kennis is kr/m-acht, maar enkel indien ze toegepast kan worden. En dat gaat het beste door het onbewuste erbij te betrekken. Zo introduceerde ik symbolen en ontstond de eerste verhaal-lijn.

Een andere manier van creëren ontstond met de uitwerking van het mmmm-momentje™ voor mijn podcast “Minder Moe, Meer Mogelijkheden”. Een neuro-sensorische oefening die helpt om het zenuwstelsel te reguleren, wat essentieel is om nieuwe informatie te kunnen opnemen.

Uit een kladboekje vol potlood-kriebels ontstond “het verhaal van mijn gezondheid”. Ik gaf deze eerst als workshop. De positieve reacties moedigden mij aan om dit boekje ook eens te delen met de creatieve geesten die zouden tentoonstellen. Het warme en enthousiaste antwoord zorgde ervoor dat ik durfde evolueren van toeschouwer naar deelnemer.

Wat ik zag als een educatief verantwoorde manier van werken, bleek ook een volwaardig creatief project te zijn.

Ik werkte de verhaallijn uit en gaf mijn fantasie de vrije loop. Uren spendeerde ik op het programma Canva om de afbeeldingen te vinden die pasten bij de woorden in mijn hoofd.

Zo ontstond mijn eerste boek: “Mijn Sleutel tot Gezondheid: het Verhaal van Sofie”.

De ideeën bleven echter komen. Het mmmm-momentje™ werd volledig geïntegreerd met een eigen symboliek. Ik wou het verhaal ook écht kunnen vertellen via een audio-versie. En de luisteraar/lezer uitnodigen om actief deel te nemen aan de hand van queestes.

Het volledige werk is ook digitaal te bezoeken via mijn website: www.sofie-school.be

Claire Piette

Zie me... ZIE ME! Zo'n diep verlangen. Van levensbelang is het.

En als je me ziet, dan wil ik het uitgommen. Alle sporen uitwissen. Nooit bestaan hebben.

*Want als je me ziet, dan weet ik niet meer hoe het verder moet. Moet ik iets? Mag ik iets? Wil ik iets?
Wil jij iets? Schaamte.*

Ik ben Claire, 48 jaar. Getraind in onzichtbaar zijn. Niet voelen, niet stilstaan. Doen wat moet gedaan worden, in deze wereld waarop ik niet thuis lijk te horen. Overleven.

Al die tijd nam creativiteit een belangrijke plaats in. Naaien, breien, wol spinnen, mandenvlechten, ecoprinten, pottendraaien... 't Is te zeggen, anderen noemden mij creatief. Ik zag mezelf enkel als handig. Vanuit de leegte binnenin viel immers niet veel te creëren. Ik maakte na wat anderen bedachten. Het gaf me houvast.

In de eerste coronazomer begon ik via lichaamswerk, yoga en massage aan een lange reis naar binnen. Langzaam ontdekte ik een boeiend landschap in de leegte. Soms idyllisch, soms onherbergzaam.

Uitgestrekte weilanden om dartel in rond te huppelen. Of met de armen wijd rondjes te wervelen.
Vrij.

Hoge bergtoppen in eindeloze zeeën. Geen ander mens te bespeuren. Of woont daar toch een ander, maar zie ik het nog niet?

Donkere afgronden, als vergeetputten uit vroegere tijden. Alleen.

Ik neem een zwart blad. En creëer. Echt nu. Ik teken wat binnenin leeft. Pijn, verdriet, maar even goed dromen en verlangens. Ik sta stil, ben voor de duur van de tekening heel dicht bij mezelf. Ik geef ruimte aan wat is, zonder dat het anders moet. Mijn manier van mediteren. Dat gaat het best op zwart papier. Van niets naar iets. Op zwart papier glanst elke kleur, elke lijn. Er ontstaat een bijna magische sfeer, die Leven roept.

En ik, ik kijk ernaar. Vind het mooi, omdat het precies is zoals het voelt. Zie mezelf. En ben blij met wie ik ben. Even toch. Steeds een beetje langer.

Han Van Der Haegen

Han is een jonge illustrator uit België. De belangrijkste media die ze gebruikt zijn inkt, kleurpotlood, waterverf en procreate. Ongeacht het medium zijn haar illustraties steeds

felgekleurd of juist het tegenovergestelde en grijstinten met gouden accenten.

Haar werk is geïnspireerd door het dagelijks leven en richt zich vooral op character design en surface design.

Volg haar op instagram [@handrawn.doodles](https://www.instagram.com/handrawn.doodles)

Sarah Van Eetvelde

Met het schrijven van poëzie laat ik polariteiten vloeien uit mijn hoofd, langs mijn hart om ze te laten dragen op papier.

Het liefst schrijf ik met vulpen, laat ik vlekkelijke gedachten uitlopen in een vreemde, nieuwe vorm. Iets aarde-achtigs. Alsof ik onder de grond dichtgetimmerde herinneringen terug openbreek.

Fluisterpoëzie is mijn meest intieme poëzie, gevoed door de liefde in al haar kleuren en vormen.

Vlei je neer en laat je meevoeren in een stroom van woorden.